



Het verhaal van Nelson

De zoveelste intreder (herplaatser) in ons gezin.

Ik zal ons eerst even voorstellen: Daniel (echtgenoot), Edward (zoon, studeert diergeneeskunde in Gent) en ik ben Henny.

Sinds 2004 wonen wij in een schitterende woonboerderij in Z.O. Drenthe (vlakbij De Huttenheugte) met 2 honden, 5 paarden, 1 pony en 11 katten.

In 1973 is Daniel verliefd geworden op de basset Grumpy, die hij zag in een bar in Den Haag. De eigenaar aangesproken of de bassetpup niet te koop was, nee voor geen goud ging de hond weg. Maar na een maand of drie kwam het telefoontje, of Daniel nog geïnteresseerd was in de basset. Hij kon haar dan ophalen en kreeg alles erbij cadeau. Het gezin werd gek van de hond.

Een paar maanden daarna kwam ik in diezelfde bar en zag de basset daar heerlijk languit op een van de banken liggen en was op slag verliefd – de baas (Daniel) kwam erbij en van het een kwam het ander.

Grumpy (basset) ging overal mee naar toe, stappen, winkelen, vakantie en wat al niet meer.

Wij hebben heel wat jaartjes plezier van haar gehad, zij is 14 jaar en 7 maanden geworden.

In de tussentijd hadden wij al regelmatig (slecht plaatsbare) katten een onderdak geboden. Een kat heeft ons zelfs uitgekozen door maanden onder de carport te verblijven. Overal briefjes opgehangen, maar deze overduidelijke binnenkat was van niemand. Dus jullie snappen het al: ja hoor, nummer zoveel kwam.

Toen onze Grumpy was overleden, hadden we besloten maar even geen hond in huis te nemen. Maar als je eenmaal verliefd bent op de brakken, dan komt er vanzelf wel weer een.

Met onze Grumpy zijn wij enkele keren naar een clubmatch geweest en zagen toen een vrouwtje op een stoel zitten met naast haar een bloedhond die op schoot wilde. Vanaf die tijd zeiden wij tegen elkaar "onze nieuwe hond wordt een bloedhond".

Een paar maanden na het overlijden van Grumpy werden wij geïnformeerd over het feit dat de bloedhond Finishing Touch van de Oeienbos weg moest omdat ze niet in de roedel paste. Meteen de dag erna de hond opgehaald; het was een plaatje, leverkleurig met amandelkleurige ogen. Helaas hebben wij maar enkele jaren van haar kunnen genieten, een maagkanteling heeft ondanks alle pogingen van de dierenarts gewonnen.

Inmiddels was onze zoon geboren en hadden wij contact opgenomen met Louis v.d. Meern, fokker van de Oeienbos-bloedhonden. Na ongeveer een jaar konden wij de nieuwe pup ophalen, Quibus van de Oeienbos. Zij is negen jaar oud geworden.

Na enkele jaren kregen wij de gelegenheid om in Z.O. Drenthe te gaan wonen en na een jaar van verbouwen ging het toch weer kriebelen. Een hond erbij nemen – eerst nog een discussie welk ras doen we – maar toch kwamen we elke keer weer uit op een brak.

Dus op internetsite van de brakkenclub gezocht en ja hoor, daar stond weer een bloedhond die herplaatst moest worden (vanaf 2004 zijn er intussen al 10 katten en een pony bij ons gekomen die om wat voor reden dan ook herplaatst moesten worden).

Op driejarige leeftijd kwam Cheba (wij waren al gezin/adres nr. 5), ze had al die tijd bij elk adres in een hokje gezeten met een weitje. Na onderzoek bleek ze OCD te hebben. Cheba bloeide gewoon op en werd een echte bloedhond, superlief, maar de laatste tijd zag je gewoon dat ze ouder werd. Wat doen we, laten we het bij Cheba of gaan we toch eens kijken voor een tweede hond?

Zo gezegd, zo gedaan; eerst weer op internet gezocht of er bloedhonden of bassets overgeplaatst moest worden.

Zodoende kwamen we op de site van herplaatsingbassets terecht. Onze verbijstering was groot dat er in april/mei al zoveel bassets waren herplaatst, en wij zeiden tegen elkaar "wij geven ons op als adres voor een herplaatser".

Toen Edward (zoon) dat weekend thuis kwam hebben we gezamenlijk naar de site gekeken en zagen inderdaad enkele bassets waarvan wij dachten dat die wel bij ons zouden passen. Ook gekeken op de link van al geplaatste bassets (hadden we niet zo gauw in de gaten), waarbij Edward zei "O mam, maar die is leuk, kan je je voor die niet inschrijven? Toen zagen we dat deze basset Nelson (Humphrey van Wang Xinhuan) al was geplaatst. Jammer voor ons.

Maar niet gedraald, meteen het formulier ingevuld. We kregen bericht dat de te herplaatsen bassets al gereserveerd waren, maar of wij dan wel op de lijst wilden blijven staan. **Natuurlijk!**

Na enkele weken zeiden wij "hé, we hebben eigenlijk nog niets gehoord van de Stichting, zullen we van de week eens even bellen?" Het leek wel telepathie want nog geen uur later belde Bianca, of wij nog steeds een herplaatser zochten en of het wat uitmaakte, reu of teef. Het enige wat wij graag wilden was een driekleur en de hond een goed thuis bieden.



Bianca vertelde ons dat er vlakbij een basset zat die met spoed weg moest en of wij geïnteresseerd waren in een reu van bijna een jaar genaamd Nelson. Natuurlijk zeiden wij ja. Er moest nog even contact opgenomen worden met de mensen waar hij toen zat. Meteen de site geopend om te kijken wie Nelson was, want we waren die naam en foto nooit vergeten. "Zou het om die Nelson gaan?" dachten wij. Binnen een kwartier belde Bianca terug of wij in de gelegenheid waren om de hond à la minuut op te halen. Hij moest meteen weg. In de auto gesprongen en hond opgehaald. Ach ach ach, wat was het nog een jonkie, hij was net 9 maanden. Kwam enthousiast op ons af en dacht "bij hun moet ik blijven". Nelson zat als een koning op de achterbank toen wij daar wegreden en ja, het was diezelfde Nelson die wij al eerder tussen de reeds geplaatste bassets hadden zien staan.

Bij thuiskomst was het even aftasten tussen Nelson en Cheba. De eerste nacht, o wat heeft hij gejangt en geblaft. De tweede nacht ging al veel beter en daarna was het gewoon rustig.

Hij heeft veel last van verlatingsangst, is erg druk, maar ja, daar ben je ook puber voor toch?



Nelson en Cheba zijn nu gewoon onafscheidelijk. Soms gaan we alleen met Nelson wandelen omdat Cheba het niet meer redt zo vaak en zo lang. Maar dan is het beginstuk erg moeilijk, elke keer achterom kijken, ze komt toch wel?, maar dan is het klaar. Nelson is maar wat graag buiten, wat wil je ook met al die wildsporen in het land en in het natuurgebied achter ons huis.

Op de terugweg van de wandeling doen ze samen niets anders dan stoeien. Voor Nelson waren wij ook het vijfde adres. Via de papieren en internet heb ik contact gezocht met de eerste eigenaar. Dit gezin heeft Nelson een goede scholing gegeven, maar doordat hij zo druk was (gezin met klein kind) hebben ze besloten om Nelson te herplaatsen. Daarna is hij terechtgekomen bij de trainster van de hondenclub daar, die vertelde na observatie "er is niets mis met die hond, maar de klik is er misschien niet tussen jullie en de hond".

Beter nu een ander adres zoeken voordat het te laat is. Daarna is Nelson tijdelijk geplaatst bij de eigenaars van zijn vader. Hierna ging hij naar het volgende adres die hem binnen 2 maanden weer door ons lieten ophalen.

Bij ons heeft hij zijn draai gevonden, is totaal niet onder de indruk van de paarden. Uiteraard ligt hij het liefst op de bank en probeert overal eten vandaan te halen, zelfs de vaatwasser wordt uitgelikt als hij de kans krijgt. Broodjes moet je snel in de oven doen, je bent ze zo kwijt aan Nelson.

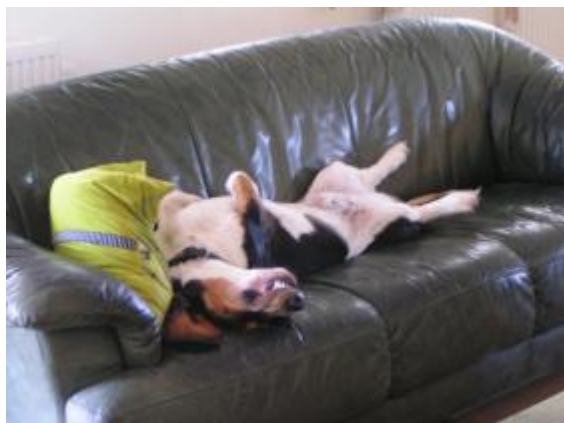


Vaak checken wij even de site van bassetherplaatsen en ons hart breekt toch elke keer weer dat er zoveel bassets zijn die overgeplaatst moeten worden, naar ons idee toch veelal omdat men niet eerst nadenkt voordat men een basset neemt.

We hebben in 2009 ook enorm genoten van de herplaatsingsdag en hopen dat er voor alle bassets een nieuw adres gevonden kan worden. Ons hart is groot genoeg om er meerdere op te nemen, maar gezien de leeftijd van Cheba (bijna 7) en de nog erg drukke Nelson willen we dit nog even naar de toekomst plaatsen. Maar zodra het kan bellen wij met de stichting.

Wij hoorden 2 gezegden:

- Voor mensen die overdag niet tegen een teckel kunnen is een basset een nachtmerrie!
- De ambitie van een bassethound is in de weg lopen en uitgevloekt worden. Als hij zich ergens naar binnen kan wurmen waar hij niet gewenst is, heeft hij het gevoel dat zijn dag goed besteed is!



Wel, jullie weten het allemaal: eens op de bank altijd op de bank.

Een dikke poot van Cheba en een natte neus van Nelson.
Hoeve Diehl